

Svenska Östersjöhamnarnas stängning blott en halvmesyr

Från St.-T:s Newyorkredaktör ROLF LAMBORN.

WASHINGTON den 2 okt.

Genom att stänga hamnarna i Bottniska viken och Östersjön för utländska fartyg tog Sverige ett stort steg, vilket i själva verket var till förmån för de allierade nationerna och deras kamp mot Nazi-Tyskland, men det skulle vara ett misstag, om den uppfattningen fick jordnär i Sverige, att nämnda steg fullständigt skulle tillfredsställa de allierades önskingar.

Tvärtom väntar man, att Sverige skall fortsätta på samma väg, och om jag rätt tolkat den på officiellt håll i Washington förhärskande inställningen till Sverige, kommer Förenta staterna, Storbritannien och Ryssland ej att anse sin diplomatiska uppgift beträffande vårt land avslutad, förrän Sverige helt och hållet stoppat exporten av för den tyska krigföringen viktig materiel såsom järnmalm, kullager samt högvärdigt stål.

Man är i Washington av den uppfattningen, att Sverige genom att endast stänga hamnarna i Bottniska viken och Östersjön och fortfarande lämna de viktiga hamnarna på västkusten öppna för tyska fartyg härigenom gjort sig skyldig till en halvmesyr, vilken här anses vara svår att förstå och tämligen ologisk. Den officiella synen på Sverige kan i detta sammanhang beskrivas på följande sätt:

för sig kan det inte vara ett svenskt intresse att avskära vårt land från varje sjöförbindelse med kontinenten.

Medan man här erkänner, att Sveriges politik redan från krigets första början letts av den allvarigaste önskan att följa en strikt neutral linje, måste man likväl konstatera, att Sverige under de första krigsåren, då Nazi-Tyskland stod på höjden av sin makt och kunde hota vårt land, Sverige fann det förenligt med sina intressen att i vissa avseenden avvika från den neutrala vägen. När Sverige nu stoppat sjöfarten på sina hamnar på östkusten, har det, om man nu skall ta sikte på vad som enligt vedertaget bruk menas med strikt neutralitet, avvikit från denna linje, även om man på svenskt håll gör den senaste åtgärden en allmänt neutral formulering genom att använda ordet "utländska" fartyg, då det i själva verket är fråga om ett förbud mot tyska fartyg att besöka svenska hamnar i ovannämnda farvatten.

Även detta steg har tagits med tanke på de svenska intressena, men när man på svenskt håll vill hävda, att förbudet avser att "förhindra intermezzon" i Östersjön, gör man i Washington en motfråga:

— Hur kommer det sig, att Sverige inte funnit samma förhållanden råda i sina västra farvatten, där så många tyska övergrepp inträffat innanför den svenska tremilsgränsen under de gångna krigsåren? Vidare borde den senaste torpederingen av det tyska fartyget Westfalen tjäna som ett memento för vad som kan hända, när järnringen kring Tyskland slutes allt mer och mer, och tyskarnas förbindelser med Norge avskäres genom de allierades operationer till sjöss.

Man är följaktligen av den åsikten här, att det för Sveriges vidkommande skulle vara av lika stort intresse att stänga västkusthamnarna, genom ett liknande arrangemang som det som gäller för hamnarna på östkusten, vilket automatiskt skulle leda till att all export av kullager och högvärdigt stål från Göteborg skulle upphöra, varifrån nu regelbundna skeppningar av dylik materiel pågår.

Det understrykes emellertid här i detta sammanhang, att varken Förenta staterna eller deras allierade har det minsta intresse eller avsikt att försätta Sverige i en situation, som skulle tvinga det att inträda i kriget.

Man opponerar sig vidare i övrigt ej på något sätt mot den svenska neutralitetspolitiken såsom sådan, men man har en stark känsla av att Sverige i krigets nuvarande fas ej bör klänga sig fast vid principer, som det redan delvis avvikit ifrån och därigenom förlänga världens lidande.

*

Till denna framställning av den officiella amerikanska uppfattningen skall här endast anmärkas, att man i Washington synes betydligt överdriva omfånget av den i verkligheten mycket ringa export, som från våra västkusthamnar kan gå till Tyskland. Vidare är det ett faktum, att åtminstone än så länge inte det läge föreligger vid västkusten som gjort det till en akt av självbevarelse att stoppa den främmande sjöfarten i Östersjön. I och